

Arrest

nr. 70 406 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. LYDAKIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kosovaars staatburger van Albanese herkomst, woonde tot 1998 in Vushtri in het huidige Kosovo. In 1998 trok u in bij uw zus in Noord-Mitrovica. Daar werd u in september 1998 door Servische paramilitairen uit uw huis gehaald samen met alle Albanezen van de wijk en naar de brug Ura e Ibrit geleid. Daar werden mannen en vrouwen van elkaar werden gescheiden. U werd samen met een groep jonge Albanese meisjes afgezonderd. Een van de Servische mannen nam u mee naar een huis waar hij u verkrachtte. Na dit voorval vluchtte u terug naar het huis van uw zus in Noord-Mitrovica. Elf jaar later,

in september 2009, kwam u hem weer tegen in Noord-Mitrovica. Hij vroeg: "waar was je, ik was op zoek naar jou". Daarop keerde u terug naar het huis van uw zus waar u drie maanden verbleef. U verliet Kosovo op 18 november 2009 omdat u niet meer kon leven met de angst die man nog eens tegen te komen. U kwam aan in België op 20 november 2009 en diende op 30 november 2009 een asielverzoek in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt Kosovo te hebben verlaten nadat u werd geconfronteerd met de Servische man die u in 1998 verkrachtte.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u bij verdere problemen met de man die u in 1998 verkrachtte niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. U verklaarde geen hulp te kunnen inroepen van de Kosovaarse autoriteiten ook al heeft u nooit problemen gekend met de autoriteiten van uw land (cgvs p.9). U beweert dat de Kosovaarse politie niet werkzaam is in Noord-Mitrovica (cgvs. p. 7). U zou evenmin naar andere, hogere Kosovaarse instanties of internationale organisatie, zoals EULEX en KFOR, zijn gegaan om een aanklacht in te dienen. Het zou immers onmogelijk zijn om bescherming te krijgen in Kosovo (cgvs, p. 7). In dit kader dient er echter verwezen te worden naar de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient.

Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u voor uw probleem onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

Er moet verder worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u zich niet aan elke mogelijke vervolging of aan elk risico op ernstige schade zou kunnen onttrekken door zich elders in Kosovo te vestigen. U stelde in dit verband enkel dat u nergens anders terecht kon omdat u geen geld en werk had (cgvs p. 8). Hieruit kan niet worden afgeleid dat het onredelijk is te verwachten dat u zich buiten Noord-Mitrovica zou vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw officiële woonplaats buiten Mitrovica, in Vushtri, was. Daar bevond zich uw ouderlijke huis en woonden uw broers nog steeds (cgvs p. 3). Bovendien blijkt u ook nog andere familieleden buiten de stad te hebben namelijk zussen waarmee u een goed contact onderhoudt die in dorpen nabij Mitrovica wonen (cgvs. p.3). Overigens beschikt u volgens uw verklaring voor de Commissaris-generaal over een diploma haartooi en werkte u reeds 6 maand in een kapperszaak die u zelf oprichtte (cgvs, p. 3). Er kan dan ook niet worden gesteld dat u buiten Mitrovica geen menswaardig leven zou kunnen uitbouwen ondanks de socio-economische problemen waarvan u melding maakt.

Gezien al het voorgaande meen ik dat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. U legde uw Kosovaarse identiteitskaart voor, uw geboortecertificaat en een bewijs van verblijf bij uw zus te Noord-Mitrovica van 1998 tot 2010. Deze documenten hebben echter enkel betrekking op uw identiteit en uw woonplaats en niet op de mogelijkheid om een beroep te doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van het artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) alsook een schending van de artikelen 48/3, 51/7 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat het artikel 51/7 van de vreemdelingenwet niet geschonden is. Artikel 51/7 van de vreemdelingenwet handelt over de Staat verantwoordelijk voor de behandeling van een asielerzoek. De Commissaris-generaal heeft geen toepassing gemaakt van dit artikel. Verzoeker kan de schending van dit artikel dan ook niet dienstig aanvoeren.

Ook artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoekster brengt de definitie van vluchteling in herinnering en geeft een theoretische uitdieping van het begrip in haar verzoekschrift.

Verzoekster stelt verder dat zij niet akkoord is met de bestreden beslissing waar zij stelt dat verzoekster haar onmogelijkheid om bescherming te verkrijgen van de nationale autoriteiten niet bewijst. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) oordeelt volgens verzoekster onterecht dat haar problemen opgelost hadden kunnen worden door de Kosovaarse autoriteiten, en dat verzoekster niets heeft ondernomen om hun bescherming te bekomen.

Verzoekster zal hieromtrent aantonen dat de huidige situatie in Kosovo, meer bepaald in Mitrovica, aantoonde dat etnische conflicten nog steeds aanwezig zijn. De vrees voor vervolging van verzoekster zou wel degelijk etnische problemen uitmaken, en zou daarom onder de conventie van Genève vallen. Dat verzoekster tegen haar problemen de bescherming van de nationale autoriteiten heeft gevraagd en dat deze autoriteiten hebben nagelaten de gewenste bescherming te bieden. Aangezien de etnische spanningen in Kosovo blijven bestaan is verzoeksters vrees voor vervolging wel degelijk reëel en actueel.

De Raad stelt vast dat verzoekster louter stelt dat zij zal aantonen dat er momenteel nog steeds etnische conflicten zijn in Kosovo. Zij toont dit niet aan in het verzoekschrift of met enige andere documenten. Ook ter zitting wordt geen bijkomend bewijs voorgelegd. Verder blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekster pogingen heeft ondernomen om bescherming te bekomen bij haar nationale autoriteiten. Tijdens verzoeksters gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd haar gevraagd of verzoekster

nadat zij haar aanrander in 2009 terug was tegengekomen dit was gaan aangeven bij de politie, of een andere instanties en verzoekster antwoordt hier ontkennend op (gehoor Commissariaat-generaal p. 7). Verzoekster maakt verder op geen enkele manier aannemelijk dat het in haar land van herkomst niet mogelijk zou geweest zijn om bescherming te bekomen en zoals de bestreden beslissing stelt zich elders in Kosovo bij een van haar familieleden te vestigen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeksters argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert hier het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat zij Kosovo heeft verlaten wegens de voortdurende etnische conflicten. Bij terugkeer naar Kosovo zou haar fysieke integriteit in gevaar zijn wegens etnische conflicten. Verzoekster zou dus risico lopen op een onmenselijke en ontorende behandeling in geval van terugkeer. De beslissing zou dus moeten worden vernietigd.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen van haar nationale overheden en zoals de bestreden beslissing stelt zich elders in Kosovo bij een van haar familieleden zou kunnen vestigen. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS